

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИБІР УКРАЇНИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ

Розходження в рівнях економічного розвитку країн ЄС й в ступені їхнього бажання брати участь в інтеграційних процесах призвели ще в 80-і роки до появи ідеї Європи «концентричних кіл» й Європи зі «змінюваною геометрією». Свій погляд на проблему розширення ЄС висловив Жак Делор, заявивши, що «кордони об'єднаної Європи проходять по кордонах Радянського Союзу, а це означає, що до об'єднаної Європи можуть увійти Польща, Чеська Республіка, Угорщина, Словаччина, Словенія, Болгарія, Румунія, Албанія, Кіпр й Мальта. Не можна забувати про три балтійські держави...» [4].

Коли стосується європейських держав, що входили раніше у склад Радянського Союзу, як, Україна, Білорусь й Молдова, то в ЄС не виключають й їхнього прийняття, щоправда в дуже віддаленому майбутньому й лише за умови створення у яких справді демократичної системи і успішного реформування економіки [2]. Однак практично усі члени Європейського Союзу солідарні до того, що Росія ані при які умовах не зможе увійти в їхнє число. Це, утім, не виключає, на їхню думку, створення системи угод про співробітництво лише у різних областях між ЄС й РФ. Розширення ЄС на схід, безумовно, торкнеться інтересів Росії, й наслідки можуть бути для неї дуже неоднозначними, особливо в перехідний період.

Європейська інтеграція – це магістральний напрям розвитку континенту, який визначить як ситуацію в самій Європі в третьому тисячолітті, то й її місце у світі. Від моменту свого заснування Європейський Союз перетворився в один із найпотужніших фінансово-економічних й політичних центрів світу, став ключовим компонентом новостворюваної архітектури європейської безпеки, ядром системи європейських цінностей й стандартів.

Європейська інтеграція й членство в Європейському Союзі є стратегічною метою України бо це є найкращим способом реалізації національних інтересів, побудови економічно розвиненої й демократичної держави, зміцнення позицій у світовій системі міжнародних відносин.

Для України європейська інтеграція – це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій й новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, насамперед на ринок ЄС [1].

Сьогодні Європейський Союз займає провідні позиції у світовому господарстві. На його частку припадає 41,4 % світового товарного експорту та 39,8 % імпорту, 42,8 % сагового експорту та 41,9 % імпорту послуг. Тому для будь-якої країни співробітництво із Європейським Союзом означає можливість отримати істотні економічні здобутки, котрі, зрештою, сприятимуть

економічному зростанню та підвищенню життєвого рівня населення. При цьому слід зазначити, що таке співробітництво вигідне усім сторонам. Думка про ті, що виграш одного партнера означає втрати іншого, є хибною [3].

Враховуючи особливості сучасного стану економіки України, можна навести цілу низку аргументів на користь розвитку співпраці із ЄС: 1) величезний економічний потенціал ЄС як ринку збуту та джерела іноземних інвестицій; 2) забезпечення технологічного оновлення українського виробництва; 3) європейський ринок – джерело досвіду та практичних вмінь конкурувати із виробниками інших країн; 4) сприяння повнішому використанню потенціалу України як транзитної держави; 5) формування виробничо-комерційних ланцюгів, учасниками які є фірми та підприємства України та країн ЄС; 6) можливість запровадження відповідних правил та стандартів розробки та реалізації економічної політики, поведінки первинних економічних агентів 7) відносини сприятимуть більш раціональному розподілу національних ресурсів; 8) на європейському фінансовому ринку Україна може мобілізувати кошти, необхідні для забезпечення макроекономічної стабільності, диверсифікуючи тим самим джерела зовнішніх запозичень.

Основними політичними вигодами послідовної європейської інтеграції є зміцнення стабільності демократичної політичної системи та її інститутів, модернізація правового поля й забезпечення прозорості національного законодавства, поглиблення культури демократії й повага до прав людини тощо. Європейська інтеграція також означає зміцнення національної безпеки та безпеки громадян, адже вона виключає застосування сили як методу вирішення залагоджування суперечностей, сприяє стабільності у відносинах із усіма сусідами.

Можливою альтернативою європейській інтеграції є поступова маргіналізація України, її економічна недорозвинутість, політична нестабільність й поява нових загроз національній безпеці. Геополітична невизначеність зробить Україну надто вразливою для поклику нішнього тиску. Після початку троянд ширення Європейського Союзу на схід та внаслідок активної участі в ньому всіх без винятку західних сусідів України опинитися поза цим процесом означатиме самоусунення від загальноєвропейських процесів й небезпеку ізоляції. У такому разі ціна неінтеграції може виявитися набагато вищою від ціни інтеграції.

Література:

- 1. Бураковський І. Україна й Європейська інтеграція / І. Бураківський // Економіка України. – 2012. – № 4. – С. 45–51.*
- 2. Європейський Союз – ваш сусід. – Брюссель-Люксембург, 2012. – 356 с.*
- 3. Іванов І. Розширення Євросоюзу: сценарій, проблеми, наслідки / І. Іванов // МЗиМО. – 2013. – №9. – С. 74-81.*